

Ανάλυση στα γεγονότα

Η κατασυκοφάντηση του φοιτητικού κινήματος

ΚΑΡΟΤΟ, ΜΑΣΤΙΓΙΟ ΚΑΙ ΠΝΙΞΙΜΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΜΕ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΗΜΙΚΑ

Του ΤΑΚΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ενώ ο αξιοθαύμαστος αγώνας των φοιτητών και των περισσότερων πανεπιστημιακών δεν πτοήθηκε από το γεγονός ότι είχαν να αντιμετωπίσουν σύσσωμη την πολιτική και οικονομική ελίτ, η οποία, μέσω της παραπληροφόρησης των ελεγχόμενων από αυτήν ΜΜΕ, ήδη φαίνεται να μεταστρέφει την κοινή γνώμη, η υπουργός Παιδείας δεν δίσταζε με περισσό θάρρος να δηλώνει «για τις καταλήψεις δεν φταίμε εμείς. Αυτοί που τις κάνουν, αυτοί να τις λύσουν». Στη στάση της αυτή άλλωστε συμφωνεί και σημαντικό τμήμα «προοδευτικών» (δήθεν αντικειμενικών) πανεπιστημιακών, που θεωρούν «πράξη αυταρχισμού» τις καταλήψεις, έμμεσα παίρνοντας τη θέση των ελίτ όταν συγχέουν την επιτακτική ανάγκη της αποτροπής της εμπορευματοποίησης της παιδείας -από την οποία κρίσιμα εξαρτάται το περιεχόμενο κάθε μεταρρύθμισης- με την ίδια την ανάγκη κάποιων ριζικών μεταρρυθμίσεων, που είναι βέβαια μια μακροπρόθεσμη διαδικασία.

Αυτή άλλωστε είναι η λογική του κάθε εξουσιαστή θύτη, είτε λέγεται κυβέρνηση είτε, κατ' αναλογία, σιωνιστικές ή αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις. Σύμφωνα με τη λογική αυτή, δεν φταίει ο αυταρχισμός του θύτη που δημιούργησε το πρόβλημα, είτε προσπαθώντας να εντείνει ακόμη περισσότερο τον ταξικό χαρακτήρα της παιδείας, όπως θα συμβεί εάν περάσει τελικά η εμπορευματοποίησή της (είτε επιβάλλοντας το δίκαιο του ισχυρότερου στην Παλαιστίνη, το Ιράκ ή το Αφγανιστάν), αλλά η αντίσταση του θύματος! Το επόμενο βήμα στην ίδια λογική είναι η θεσμοθέτηση των «κατακτημένων» από τον εξουσιαστή θύτη, με το πρόσχημα πάντα της «τάξης και ασφάλειας». Ετσι, εισάγεται ο «νόμος-πλαίσιο», που ουσιαστικά απονομιμοποιεί τις καταλήψεις -το κυριότερο μέσον αντίστασης στα χέρια των φοιτητών κατά των αποφάσεων της εξουσίας- αφού είχε προηγηθεί η γνωστή τακτική του «καρότου και μαστιγίου», την οποία επίσης ακολουθούν απαρέγκλιτα οι ελίτ σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης.

Το καρότο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ήταν η δήθεν ματαίωση της αναθεώρησης του άρθρου 16 με στόχο την εμπορευματοποίηση της Ανώτατης Παιδείας. Στην πραγματικότητα, βέβαια, δεν πρόκειται καν για ματαίωση αλλά για απλή αναβολή, για την οποία μάλιστα την ευκαιρία πρόσφερε το «προοδευτικό» κομμάτι της πολιτικής ελίτ στην αντιπολίτευση. Οι σοσιαλφιλελεύθεροι του ΠΑΣΟΚ όχι μόνον έχουν επίσης δεσμευθεί έναντι της υπερεθνικής ελίτ και του ευρωπαϊκού τμήματός της για το άνοιγμα της παιδείας στην αγορά, αλλά και δεν έχουν άλλη επιλογή μέσα στο σύστημα των ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών που επιβάλλει η σημερινή διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, το οποίο θεωρούν δεδομένο.¹ Γεγονός που υποτίθεται αδυνατεί να κατανοήσει η ρεφορμιστική Αριστερά, η οποία κλαψουρίζει για την

«αποκοινωνικοποίηση της κοινωνίας», ενώ σαν τον Καραγκιόζη ονειρεύεται να επαναφέρει στην πολιτική ατζέντα τα ζητήματα της κοινωνικής συνοχής, της αλληλεγγύης και της κοινωνικής προστασίας! Ετσι, παίχθηκε από τα κόμματα εξουσίας ένα πολιτικάντικο παιχνίδι σε βάρος του λαού, με αποκλειστικό στόχο την υφαρπαγή της ψήφου του στις επόμενες εκλογές:

Από τη μια μεριά, το τμήμα της πολιτικής ελίτ στην κυβέρνηση να ριψοκινδυνεύει μια πρόωρη προσφυγή στις κάλπες με το ψευτοδίλημμα «ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο -η κυβέρνηση ή οι "κουκουλοφόροι"».

Και από την άλλη, το τμήμα της ίδιας ελίτ στην αντιπολίτευση, θολώνοντας τα νερά με την αποχώρησή του από την αναθεωρητική διαδικασία, να προσπαθεί να εξαπατήσει τον λαό ότι δήθεν έχει μια διαφορετική πολιτική από αυτήν της σταδιακής εμπορευματοποίησης της παιδείας. Περιττό να σημειωθεί ότι εάν τυχόν οι σοσιαφιλελεύθεροι του ΠΑΣΟΚ εξασφάλιζαν την ψήφο (πράγμα μάλλον απίθανο γιατί, όπως διαμορφώνονται σήμερα οι εκλογικές πλειοψηφίες, φαίνεται να προτιμούν «το γνήσιο πράγμα», ψηφίζοντας από τη Σουηδία χθες, μέχρι την Ελλάδα αύριο, τους νεοφιλελεύθερους αντί για τους σοσιαφιλελεύθερους) θα είχαν βασικά την ίδια πολιτική στην παιδεία, ακόμη και εάν συνοδευόταν από κάποια αύξηση των σχετικών δημοσίων δαπανών.

Το μαστίγιο άρχισε να χρησιμοποιείται συστηματικά από την περασμένη εβδομάδα, όταν είχε ήδη επιτευχθεί ο στόχος της διαίρεσης των φοιτητών και πανεπιστημιακών. Προηγήθηκε μια εκστρατεία παντοειδούς δυσφήμισης των «κουκουλοφόρων», οι οποίοι παρουσιάστηκαν από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και τα «προοδευτικά» ΜΜΕ ως ένα είδος παρακρατικών, ή τουλάχιστον ως ενεργούντων με τη συνέργεια των ΜΑΤ. Και αυτό, όταν είναι γνωστό σήμερα πως δεν λειτουργούν οι ελίτ με παρακρατικούς μηχανισμούς, εφόσον η υπερεθνική και οι ντόπιες ελίτ δεν χρειάζονται πια παρόμοιους κατασταλτικούς μηχανισμούς που δυσφημούν την αντιπροσωπευτική «δημοκρατία», όπως στην εποχή του Ψυχρού Πολέμου.

Η βασική άλλωστε κοινωνική συνέπεια της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης δεν είναι ότι μας... αποκόβει από τις (σκοταδιστικές) ρίζες μας στο Βυζάντιο και την Ορθοδοξία κ.λπ..., όπως υποστηρίζουν οι «Ελληναράδες» αναλυτές που υιοθετούν την τραγελαφική θέση μιας ιστορικής συνέχειας: από την Αθηναϊκή Δημοκρατία, η οποία αποτελούσε το απαύγασμα δημοκρατικού ορθολογισμού, μέχρι τον βυζαντινό αυτοκρατορικό ανορθολογισμό και το νεότερο ελληνικό κράτος, του οποίου το Σύνταγμα επικαλείται στο προοίμιό του την Αγία Τριάδα.

Η βασική κοινωνική συνέπεια της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, που όπως προαναφέρθηκε σήμερα είναι μονόδρομος, είναι η πελώρια όξυνση της κοινωνικής και οικονομικής ανισότητας, η οποία εκδηλώνεται όχι μόνο με την πρωτοφανή συγκέντρωση εισοδήματος και πλούτου στα χέρια των ελίτ και των προνομιούχων στρωμάτων, αλλά και με την πλήρη ταξικοποίηση της εκπαίδευσης, της υγείας και της κοινωνικής ασφάλισης, την οποία επιφέρει η άμεση ή έμμεση ιδιωτικοποίησή τους που εισάγεται παντού, από τη Γερμανία και τη Γαλλία μέχρι τις δήθεν «σοσιαλδημοκρατικές» σκανδιναβικές χώρες.

Μετά λοιπόν την κατασυκοφάντηση των διαδηλώσεων, όπου έφθασε να κατηγορούνται ότι επιτρέπουν την παρείσφρηση «μη φοιτητικών στοιχείων» σε αυτές (φαίνεται η ιδιωτικοποίηση της παιδείας δεν αφορά κάθε πολίτη αλλά μόνο τους φοιτητές!), επακολούθησαν οι γνωστές από άλλες εποχές

αστυνομικές βαρβαρότητες, οι οποίες ξεκινούσαν από το πνίξιμο της Αθήνας με επικίνδυνα για την υγεία χημικά και κατέληγαν στους άγριους ξυλοδαρμούς και τραυματισμούς διαδηλωτών, ακόμη και δημοσιογράφων, παρόμοιους με το λιντσάρισμα του Κύπριου φοιτητή στη Θεσσαλονίκη.

Οι επιθέσεις αυτές, που σημειώνονται αυξανόμενα τελευταία ήταν βέβαια απόλυτα αναμενόμενες, αφού η εμπορευματοποίηση είναι βασική επιλογή ολόκληρης της πολιτικής και οικονομικής ελίτ και αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, όπως έχει περάσει μέσα από τις αποφάσεις της υπερεθνικής ελίτ και του ευρωπαϊκού τμήματός της. Η καταστολή όμως αυτή, που συνεχώς θα εντείνεται όσο οξύνεται η αντίσταση των θυμάτων της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, βάζει και ένα άλλο κρίσιμο θέμα στο κίνημα αυτό: πώς θα μετατραπεί η αντίθεση στις επιλογές των ελίτ σε θέση που θα έχει στόχο την υπέρβαση όχι μόνο των επιλογών των ελίτ αλλά και των ίδιων των ελίτ και των θεσμών που τις στηρίζουν...

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

1. <http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/grbookstid/contents.htm>